

❧ CAPITOLUL 2 ❧

Nu pot vorbi. Nu pot merge. Nu mă pot hrăni singură și nu mă pot duce singură la toaletă. Sunt o mare bătaie de cap.

Brațele și palmele mele sunt destul de țepene, dar pot apăsa butoanele de pe telecomanda televizorului și îmi pot mișca scaunul cu roțile apucând mânerul de pe roți. Nu pot ține o lingură sau un creion fără să le scap. Echilibrul meu este zero – Humpty Dumpty² se ține pe picioare mai bine decât mine.

Când oamenii se uită la mine, probabil că văd o fetiță brunetă cu păr scurt și creț legată cu niște curele într-un scaun cu roțile roz. Apropo, nu-i nimic drăgălaș într-un scaun cu roțile de culoare roz. Rozul nu schimbă nimic.

Văd o fetiță cu ochi căprui, plini de curiozitate. Numai că unul e șui.

Capul i se bălângăne puțin.

Uneori îi curge salivă din gură.

Este foarte micuță pentru o fetiță de zece ani și trei sferturi.

Are picioare subțiri de tot, poate din cauză că n-au fost folosite niciodată.

² Personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Arthur, București, 2010.

Corpul ei are tendința să se miște de capul lui, picioarele trag uneori șuturi neașteptate în aer, iar brațele o iau razna când te aștepți mai puțin, izbind orice le iese în cale – un teanc de CD-uri, o farfurie cu supă, o vază cu trandafiri.

Nu se controlează prea bine.

După ce oamenii termină de făcut lista problemelor mele, dacă au răbdare, ar putea să remarce că am un zâmbet drăguț și gropițe în obraji – mie mi se par grozave.

Port cerceluși de aur.

Uneori lumea nici măcar nu întreabă cum mă cheamă, ca și cum numele meu n-ar fi important. Este. Mă numesc Melody.

Am amintiri de mult, de când eram foarte, foarte mică. E greu însă, evident, să fac deosebirea între amintirile mele și imaginile filmate de tata cu camera lui video. Pe ultimele le-am văzut de un milion de ori.

Mama aducându-mă acasă de la spital – cu gura zâmbeste, dar are ochii îngustați de îngrijorare.

Melody într-o cădiță mică de bebeluș. Mâinile și picioarele mele sunt foarte slăbănoage. Nu improșc cu apă și nici nu dau din picioare.

Melody proptită între pături pe canapeaua din sufragerie – am pe față o expresie mulțumită. N-am prea plâns când eram bebeluș; mama jură că așa a fost.

Mama masându-mă după baie cu loțiune pentru copii – încă mai simt mirosul de lavandă –, apoi înfășurându-mă într-un prosop pufos cu o glugă micuță într-un colț.

Tata a filmat cum eram hrănită, cum eram schimbată, chiar și cum dormeam. Pe măsură ce am crescut, probabil că se aștepta să mă răstorn de pe-o parte pe

alta, să mă ridic în fund, să merg. N-am făcut nimic din toate astea.

În schimb, am absorbit totul. Am început să recunosc sunete, mirosuri și gusturi. Pufnetele și şuieratul cu care se trezea la viață centrala termică în fiecare dimineață. Mirosul înțepător de praf încins pe măsură ce casa se încălzea. Senzația de strănut în fundul gâtului.

Și muzica. În jurul meu pluteau și zăboveau cântece. Cântece de leagăn care adormeau odată cu mine, amestecate cu mirosurile suave ale așternutului. Armoniile mă făceau să zâmbesc. Parcă o coloană sonoră pictată mi-ar fi acompaniat viața. Când cântă muzica, aproape că pot auzi culori și mirosi imagini.

Mamei îi place muzica clasică. Simfonii de Beethoven importante și pline de avânt răsună din combina ei muzicală cât e ziua de lungă. De fiecare dată când le ascult, îmi par colorate în albastru aprins și miros a vopsea proaspătă.

Tata preferă mai degrabă jazzul și ori de câte ori are ocazia îmi face cu ochiul, scoate discul cu Mozart al mamei și pune în loc unul cu Miles Davis sau cu Woody Herman. Mie jazzul mi se pare cafeniu și miroase a praf ud. Pe mama muzica asta o scoate din minți, și poată că tocmai de asta pune tata jazz.

— Jazzul îmi dă mâncărimi, zice ea și se încruntă atunci când muzica tatei explodează în bucătărie.

Tata se duce la ea, o scarpină ușor pe brațe și pe spate, apoi o îmbrățișează. Mama nu se mai încruntă. Dar trece din nou pe muzică clasică imediat ce tata iese din cameră.

Nu știu de ce, dar mie mi-a plăcut mereu muzica country – muzică zgomotoasă, zdrăngănită la chitară, de inimă albastră. Country înseamnă pentru mine

lămâi – dar nu acre, ci dulci și pișcăcioase. Glazură de lămâie pentru tort, limonadă proaspătă și rece! Lămâie, lămâie, lămâie! Îmi place la nebunie.

Când eram mică de tot, îmi amintesc că stăteam în bucătărie și mama mă hrănea pentru micul dejun, iar la radio s-a auzit un cântec care m-a făcut să țip de bucurie:

*Iar eu cânt
Elvira, Elvira,
Inima mea e-n flăcări, Elvira
Dă-i bice um-papa um-papa mou-mou
Dă-i bice um-papa um-papa mou-mou
Di, Silver, du-mă departe!*

Cum de știam deja cuvintele și ritmul acestui cântec? Habar n-am. Se strecurase cumva în memoria mea – poate de la radio sau de la televizor. În orice caz, aproape că am căzut din scaun. M-am schimonosit la față, m-am cabrat și m-am răsucit încercând să arăt spre radio. Voiam să mai aud o dată cântecul acela. Dar mama s-a uitat pur și simplu la mine ca la o nebună.

Cum ar fi putut înțelege că-mi plăcea cântecul *Elvira* al celor de la Oak Ridge Boys, când abia dacă înțelegeam eu însămi? Nu-i puteam explica nicicum că îmi mirosea a felii de lămâie proaspăt tăiate și că vedeam în minte note muzicale galbene în timp ce îl ascultam.

Dacă aș fi avut o pensulă... oho! Ce tablou ar fi ieșit!

Dar mama doar a clătinat din cap și a continuat să îmi bage în gură cu lingura sos de mere. Sunt atâtea lucruri pe care mama nu le știe!

Bănuiesc că-i un lucru bun faptul că sunt în stare să rețin tot – să păstrez adunate în minte toate clipele din

viața mea. Dar este și peste măsură de chinuitor, din moment ce nu le pot împărtăși și nu-mi iese niciuna din cap, niciodată.

Îmi amintesc tot soiul de prostii, de exemplu senzația lăsată de un cocoloș de terci de ovăz care mi-a rămas lipit de cerul gurii sau gustul de pastă de dinți dacă nu m-am clătit bine.

Mirosul cafelei de dimineață este o amintire permanentă, amestecat cu mirosul de șuncă și cu trâncăneala crainicilor programelor matinale de la televizor.

Dar cel mai mult îmi amintesc cuvinte. Mi-am dat seama foarte devreme că există pe lume milioane de cuvinte. Toată lumea din jurul meu era în stare să le rostască fără pic de efort.

Vânzătorul de la televizor spunea: *Cumperi unul și primești două gratis! Ofertă limitată!*

Poștașul care venea la ușă: *'Neața, doamnă Brooks. Ce face copilul?*

Corul de la biserică: *Alsluia, alsluia, amin!*

Casiera de la băcănie: *Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi!*

Toată lumea se exprimă folosind cuvinte. În afară de mine. Și pun pariu că majoritatea oamenilor nici nu-și dau seama de adevărata forță a cuvintelor. Eu da.

Gândurile au nevoie de cuvinte. Cuvintelor le trebuie o voce.

Îmi place mirosul părului mamei după ce se spală pe cap.

Îmi place atingerea aspră a obrazului tatei înainte să se bărbierească.

Dar n-am fost niciodată în stare să le-o spun.